

عنوان مقاله:

جایگاه پیر در سه وادی شریعت، طریقت و حقیقت در مثنوی معنوی

محل انتشار:

سومین همایش متن پژوهی ادبی (نگاهی تازه به آثار مولانا) (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

سحر دادبان شهامت - کارشناس ارشد پژوهش هنر

مرتضی حیدری - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

در مکاتب عرفان اسلامی پیر همواره دارای مقامی والا و اعتباری بنیادین بوده و پیری صفتی ثبوتی برای پیر و جزء ویژگی های معنوی یک استاد به شمار رفته است. پیر که خود مراحل سیر و سلوک را سپرده، تجربه گذار از فراز و فرودهای طریقت عرفان را دارد و با آفت های طریقت شناخت و قطاعان مسیر سلوک به نیکی آشناست. وی کارآموزده میدان علم و عمل و استاد شاگردانی است که می خواهند گام در وادیسلوک نهند. در واقع بدون راهنمایی و هدایت پیری راهدان، رسیدن به حقیقت فنای در خداوند و بقای به ذات اقدس وی، ممکن نیست و در همه مکاتب عرفانی و صوفیانه برسر آن اتفاق نظر وجود دارد. در اندیشه مولانا، نیز گذار از وادی های شریعت و طریقت، برای رسیدن به وادی حقیقت بدون بهره بردن از رهنمودهای پیر طریقت گریزناپذیر است. وجود پیر راستین دستیابی و درک اسرار شریعت را برای سالک میسر می سازد؛ شناختن جوهر شریعت و روشن شدن باطن آن برای سالک، نیز مخاوف مسیر طریقت را بر وی می نمایاند؛ آنگاه سالک پس از پلایش یافتن در مراحل شریعت و طریقت، بهباطنی آئینه سان دست می یابد که توانش باز نمودن انوار حقیقت را دارد و شاهد حقیقترا در آغوش می کشد. در پژوهش حاضر، جایگاه و نقش پیر راهبر برای سالک در بریدنوادی های شریعت، طریقت و حقیقت از دیدگاه مولانا بررسی شده است.

کلمات کلیدی:

مولانا، پیر، شریعت، طریقت، حقیقت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/639710>

